

ARCHIV - VZPOMÍNKA NA TĀBOR - 4.

Čtvrtek, 23. října 2017

Na mysl mi přichází doba před více jak desíti léty, kdy jsem jako první rozvedená, s dvěma malými dcerkami, pomáhala v nově založeném oddílu. Bylo to velice prima, sešla se tam tlupa dětí předvedla ve věku starší dcerky – okolo 10 let. Tenhle oddíl založil jeden ztátný nadšenec s manželkou.

Mimochodem, oddíl skvěle funguje a vychovává další generace „zálesáků“ dodnes. Zpočátku byly děti pro samostatný život v oddíle jen malé a poté bovaly i „maminino“ vedení, a jeho s chutí s manželkou vedoucího ujaly. Byly jsme takové kvoňy, které obstarávaly zázemí a Ivan, co by správný chlap, vymýšlel hry, bojovky a další aktivity. Vše bylo dokonalé a naprosto mi vyhovovalo. Opravdu – báječná symbióza pro všechny. Avšak za necelé dva roky fungování oddílu vedoucí usoudil, že děti nejsou už tak malými kuátkami, které potřebují vodění za ruku, a takhle si oddílový život opravdu nepředstavuje a nastolí razantní změnu.

Samozřejmě – nám kvoňám to nějak opomenul sdělit, a alespoň trochu nás na to připravit. Stalo se to během jedné výpravy na Meleček, což je srub mimo civilizaci s opravdu „zálesáckými“ podmínkami – bez elektřiny, suché latríny venku, s lávkou přes potok, pitná voda ze studny vzdálené cca 50 metrů od základny.

Na tohle zázemí jsme byli v jejich zvyklí, ne již na situaci, že jednotlivé druhy (čtyřmi) budou naprosto samostatně fungovat. Dříve to fungovalo totiž tak, že v kuchyni jsem vládla se Zdenkou já a děti byly slušnými, ve kterých se a my na vše dohlížely.

Najednou změna – 4 kotlíky, sekyrka, jídlo ne společné na oddíl, ale na druhou, za kterou odpovídal rádce – tenkrát sotva dvanáctiletý – v ošich nás kvoňen „přek“;

Když jsem se zeptala, jak budou fungovat, s ledovým klidem mi Ivan sdělil, že co plaším, ohniště si děti nachystají, děti nasbírají, o oheň postarají a oběd připraví. Co si sami uvaží, to si taky sní... Hlady že tady nikdo již na cílem je koukat, aby nedělaly lumpačiny a se sekyrkou neběhaly po lese. Či neroznesly oharky z ohniště a nechtěly zapálit okolní les. Samozřejmě – kromě připraveného programu se spoustou her a bojov Některým jsem to neuměla rozdychat;

Přichází mi to jako příležitost zodpovědnosti pro tak malé děti. Opravdu jsem si neuměla představit, že to mohlo fungovat, ani by bylo nějaké vypíchné oko, rozseklý palec či popálená končetina. V lepším případě roztrhané, hladové a pinavé děti vrátíme rodičům, kteří je už nikdy na podobné výpravy nebudou chtít pustit.

Některým jsem situaci neustála, popadla mladší dcerku s tím, že v takhle nelidských podmínkách to své miminko nenechám, zeptala se Ivana zda je má přítomnost nutná, protože mám nějaké bolení břicha (mimochodem tomu tak opravdu bylo – klasický psychosomatický problém), a po jeho svolení přelá dlouhou lesní cestou domů. V teple doma jsem pak předala též katastrofické scénáře, jak to tam zanechaná dívka zvládne.

Byla jsem pÅ™esvÄ›dÄ›na, Å¾e pokud dorazí domÅ™, tak budou v lepším pÅ™ípadÄ› jen vyhládlí, zniÄ›ní a otrávené jaké pÅ™ekvapení. Po návratu dcerky ji v oÄ›kách svítily jiskřiky radosti – takhle úasnou výpravu je nezašila!! Bylo to fantastické, naučila se toooolika novým vÄ›cem a bájeÄ›nÄ› chutnalo jídlo, které si sami pÅ™ipravili v kotli ohni… Díky tomuto mi do&lo, Å¾e oddíl dospÄ›l do své další etapy, kdy dÄ›ticky zodpovídají za sebe a dospÄ›lí jsou kamarádi, kteÅ™í jen dohlížejí, aby dané mantinely byly dodrÅ›žovány. A pokud budu chtít dále fungovat i já v oddíle, musím zmÄ›nit svÄ›j pohled na jeho Å¾ivot.

Nebylo to jednoduché, ale myslím, Å¾e jsem to celkem úspěšně zvládla. Jakmile ale další generace mlaÄ›ochÄ› dospÄ›la, ráda jsem jim uvolnila místo. TeÄ› se jen s chutí pÅ™ijdu (jako návševa) podívat na tábor nebo nějakou akci, kam jsem pozvána. Je bájeÄ›né vidÄ›t, jak za uplynulých deset let z dÄ›tíÄ›k vyrostli dospÄ›lí lidé, kteÅ™í si i v dnešné době rádi hrají, tuto hravost pÅ™edávají mladším a jsou odpovědní za sebe, druhé i své Ä›ny.

Lydie P.